

Yöpöydällä tuijottaa vanhanaikainen lankapuhelin. Sen numerovalitsin on peitetty levyllä. Televisiosta oli tullut kymmeneen asti tanssia ja laulua. Sitten ei mitään. Hiljaista pärinää. Se on puhelin. — Niin? — Oletteko siellä? — Kyllä. Minä olen täällä, hän sanoo. — Entä ystävänne? — Hänen huoneensa on käytävän toisessa päässä. — Olette siis yksin. — Miksi hotelli on muuten tyhjä? Vain me kaksi. — Onko se? — En minä tiedä. Luulisin että on, hän sanoo. — Sillä ei ole väliä. Minä haluan antaa teille neuvon. Auttaa teitä. — Kuka te olette? Mikä on nimenne? — Te voitte puhutella minua toveri Kimiksi, mutta se ei ole tärkeätä. — No sitten. — Lämmitetäänkö sitä kerrosta missä asutte? Hän tunnustelee kädellään lattiaa. Betoni on haaleaa. — Kyllä. — Se on hyvä merkki. Useimmat kerrokset ovat kylmiä. Teitä muuten tarkkaillaan. — Tekö? — En minä vaan he. — Ketkä? — Kansanturvallisuus. — Jokin virasto? — Seurasin teitä eilen illalla. Tiedät kuljetettiin hotellille suorinta tietä. — Niinkö? hän sanoo. Asemalla ei ollut ollut yhtään neonvaloa, muutamia katuvaloja vain oli välkähtänyt matkan varrella. Ilmassa oli tuoksunut poltetun hiilen makeahko haju, joka oli sekoittunut kuivaan pakkaseen. Kadunvarsilla oli näkynyt vain kaulukset pystyssä kulkevia tummia hahmoja. — Huoneessanne on kameroita, mutta ette te niitä löydä. Toivon, että annatte minun auttaa. En haluaisi että putoatte hunajaruukkuun. — Tarkoitatteko...? — Viettelijättäriä, kyllä. — En ole vielä ehtinyt tavata ainuttakaan naista. — Odottakaahan vain. — Sanoitte että autatte. Miten? — Tulkaa tunnin kuluttua alas. Odotan teitä baarissa. Annan teille laitteen. Puhelin rasahtaa. Sitten se alkaa tuutata yksitoikkoista, surullista signaalia. Tuuttaa, kunnes hän laskee kellertävän muovisen kuulokkeen pidikkeeseensä ja vilkaisee ulos ikkunasta. Kaupungin yllä leijuu hattaramainen usva, jonka läpi suodattuvat ilta-auringon viimeiset säteet leimaavat maiseman vaaleanpunaiseksi. □ □ □